

Anonimizēta versija

Tulkojums

C-454/19 – 1

Lieta C-454/19

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu

Iesniegšanas datums:

2019. gada 14. jūnijs

Iesniedzējtiesa:

Amtsgericht Heilbronn (Vācija)

Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:

2019. gada 11. jūnijs

Apsūdzētā krimināllietas iztiesāšanas stadijā:

ZW

[..]

Amtsgericht Heilbronn [Heilbronnas pirmās instances tiesa]

lēmums

kriminālprocesā pret

ZW,

[..] precējusies, pilsonība – rumāņu, ar dzīvesvietu [..] Heilbronnā

[..]

par bērna kopīgu nolaupīšanu

Amtsgericht Heilbronn [..] nolēma: **[oriģ. 2. lpp.]**

1. Tiesvedība [..] līdz Eiropas Savienības Tiesas nolēmuma saņemšanai tiek apturēta.

2. Saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienības darbību 267. pantu Eiropas Savienības Tiesai tiek uzdoti šādi jautājumi ar lūgumu sniegt skaidrojumu:
- a) Vai Eiropas primārie un/vai sekundārie tiesību akti, šajā gadījumā it īpaši Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2004/38/EK, aplūkojot Savienības pilsoņu visaptverošu tiesību brīvi pārvietoties un uzturēties dalībvalstu teritorijā izpratnē, ir jāinterpretē tādējādi, ka tie ietver arī valsts krimināltiesību normas?
 - b) Ja uz šo jautājumu tiek atbildēts apstiprinoši: vai Eiropas primāro un/vai sekundāro tiesību aktu interpretācija nepieļauj tādas valsts krimināltiesību normas piemērošanu, saskaņā ar kuru bērna aizturēšana ārvalstī no sava ārpusģimenes aprūpes sniedzēja ir sodāma, ja tiesību normā nav paredzēta atšķirība atkarībā no tā, vai runa ir par Eiropas Savienības valstīm vai trešajām valstīm.

Pamatojums:

A. Pamatlietas priekšmets

- 1 Pamatlieta attiecas uz jautājumu, vai ar Vācijas Kriminālkodeksa 235. panta 2. punkta 2. apakšpunktu tiek pārkāptas tiesību normas par darba ņēmēju brīvu pārvietošanos, it īpaši Direktīva 2004/38/EK un tajā paredzētās Savienības pilsoņu, tostarp viņu ģimenes locekļu (Direktīvas 2004/38/EK 2. panta 2. punkts) tiesības brīvi pārvietoties un uzturēties dalībvalstu teritorijā (Direktīvas 2004/38/EK 1. pants), kā arī Direktīvas 2004/38/EK 24. panta 1. punktā **[oriģ. 3. lpp.]** noteiktais vienlīdzības princips, un tādēļ, ievērojot Savienības tiesību pārākumu, valsts tiesa to vairs nedrīkst piemērot.

B. Pamalietas fakti

- 2 1. Informācija par apsūdzēto ZW, kas ir AW māte

[..] Rumānijā dzimušī apsūdzētā ZW [..] un [..] Rumānijā dzimušais QN ir vecāki ārvalstīs dzimušam bērnam AW [..], kas ir dzimis [..] Rumānijā. Apsūdzētā ZW pirmo gadu pēc sava dēla AW piedzimšanas pavadīja Rumānijā. Pēc tam viņa sev un savam dēlam redzēja iespēju ekonomisko pastāvēšanu veidot Vācijā. Lai tai sagatavotos, sākotnēji viņa uz Vāciju devās viena. Tikmēr viņas dēls AW palika Rumānijā pie krustmātes, kas viņu aprūpēja un uzraudzīja. Kopš 2009. gada apsūdzētā laiku pa laikam strādāja kā darbiniece, par kuru tiek veiktas sociālās apdrošināšanas obligātās iemaksas, pagaidu darba aģentūrās, kas viņu nodarbināja par apkopēju bērnudārzā, pansionātā un slimnīcā. Laiku pa laikam viņa strādāja nepilnas slodzes darbu, taču brīžiem bija bezdarbiniece, būdama reģistrēta kā darba meklētāja nodarbinātības dienestā. Pēc tam, kad viņas nodarbinātības situācija 2009. gadā bija stabilizējusies, apsūdzētā ZW savu dēlu AW atveda pie sevis uz Vāciju.
- 3 2. Informācija par QN, kas ir AW tēvs

Bērna tēvs QN Rumānijā sākotnēji bija apmeklējis vācu skolu. Viņš laiku pa laiku dzīvoja pie saviem ģimenes locekļiem Karlsrūē [Karlsruhe]. Šajā ziņā QN [oriģ. 4. lpp.] uzturēšanās bija arī ar mērķi Vācijā pelnīt naudu. Pašlaik QN atkal dzīvo Rumānijā, kur viņš, ņemot vērā viņa turienes ienākumus, atrodas ekonomiski labā stāvoklī.

4 3. Situācija attiecībā uz dēlu AW

Saskaņā ar Rumānijas tiesību aktiem abiem (sen šķirti dzīvojošajiem) vecākiem ir aizgādības tiesības. Kamēr AW Vācijā apmeklēja bērnudārzu, tika konstatēti noteikumu pārkāpumi, kuru rezultātā visbeidzot tika izveidota sociāli pedagoģiska ģimenes palīdzība, lai stiprinātu apsūdzētās ZW audzināšanas prasmes, izstrādātu vienotu rīcību audzināšanas jomā un atbalstītu ģimeni formalitāšu kārtošānā. Šis pasākums galu galā tomēr nevarēja uzlabot situāciju.

5 2012. gadā apsūdzētā ZW aizveda dēlu pie Rumānijā dzīvojošā tēva QN, jo bija jāizsniedz jauna pase un trūka dokumentācijas. Kad AW 2012. gada septembrī atgriezās, atkal parādījās uzvedības problēmas, kā rezultātā 2013. gada martā viņš ar apsūdzētās piekrišanu ar *Jugendamt* [Bērnu un jauniešu labklājības iestādes] palīdzību tika ievietots jaunatnes atbalsta iestādē Bādfrīdrihshallē [Bad Friedrichshall] netālu no Heilbronnas, kas ir mātes dzīves vieta. Tēvs, ņemot vērā telefonsarunu ar Vācijas bērnu un jauniešu labklājības iestādi, tam “negribīgi” piekrita līdz tam brīdim, kad viņš savu dēlu atkal vēlējās uzņemt pie sevis.

6 Ar *Amtsgericht Heilbronn* 2014. gada 14. novembra lēmumu abiem vecākiem par viņu dēlu AW tika atņemtas dzīvesvietas noteikšanas tiesības, tiesības pieteikties uz jauniešu atbalsta pasākumiem, kā arī sociālā nodrošinājuma pabalstiem, tiesības piedalīties atbalsta plānošanā un veselības aprūpē. Vecākiem atņemtās tiesības ārpusģimenes aprūpes ietvaros vispirms tika nodotas [oriģ. 5. lpp.] *Landratsamt–Kreisjugendamt–Heilbronn* [Heilbronnas apgabala Administratīvā dienesta Bērnu un jauniešu labklājības iestādei]. AW, pēc neveiksmīga mēģinājuma viņu ievietot jauniešu atbalsta iestādē Bādfrīdrihshallē, tika pārcelts uz kādu *Vestervaldes* [Westerwald] iestādi, kurā bērns galu galā bija tikpat nevaldāms kā kādā citā aprūpes iestādē, kā rezultātā AW ar Heilbronnas apgabala Administratīvā dienesta Bērnu un jauniešu labklājības iestādes piekrišanu atgriezās dzīvot pie mātes. Heilbronnas pilsētas Bērnu un jauniešu labklājības iestāde, kas tagad bija kļuvusi atbildīga, 2017. gada 3. augusta vēstulē lūdza aizgādību atkal pārnest uz bērna māti. Tomēr tas vēl nav noticis nenoskaidrotu apstākļu dēļ.

7 Tikmēr 2017. gada decembra sākumā QN saistībā ar apsūdzētās ZW apmeklējumu ar viņas piekrišanu paņēma savu dēlu līdz uz Rumāniju, kur viņš kopš tā laika dzīvo kopā ar savu dēlu. Vēl nav precizēts, vai apsūdzētā bija piekritusi, ka QN dēlu paņems līdz uz Rumāniju uz ilgāku laiku vai tikai līdz 2017. gada Ziemassvētkiem. Ne Heilbronnas pilsētas Bērnu un jauniešu labklājības iestāde, ne tobrīd atbildīgais ārpusģimenes aprūpes sniedzējs, uz kuru gūlās vecākiem vēl joprojām atņemto tiesību īstenošana, par šo nebija informēti. Tas par bērna

aizvešanu uz Rumāniju iesniedza sūdzību pret abiem vecākiem par “bērna nolaupīšanu” pēc tam, kad apsūdzētā ZW to bija informējusi par bērna aizvešanu uz Rumāniju.

8 4. Izvirzītā apsūdzība

Pret apsūdzēto tiek celta apsūdzība par šādiem faktiem:

“2017. gada 9. decembrī apsūdzētā, kā arī šķirti dzīvojošais vīrs vienojās par to, ka viņu kopīgais 12 gadus vecais dēls AW, kuram *Amtsgericht Heilbronn* bija iecēlis *Kreisjugendamt Montabaur* [Montabauras apgabala Bērnu un jauniešu labklājības iestādi] kā ārpusģimenes aprūpes sniedzēju cita starpā attiecībā uz dzīvesvietas noteikšanas tiesībām, vairs nedzīvos pie viņas Heilbronnā, bet gan pie tēva [oriģ. 6. lpp.] Rumānijā. Īstenojot šo īpašo vienošanos, apzināti neievērojot Montabauras apgabala Bērnu un jauniešu labklājības iestādei noteiktās dzīvesvietas noteikšanas tiesības, AW no vecākiem tika aizvests uz Rumāniju, kur viņš kopš tā laika dzīvo.”

9 C. Atbilstošās tiesību normas

Iepriekš izklāstītie fakti atbilstu noziedzīgam nodarījumam par kopīgu bērna nolaupīšanu saskaņā ar Kriminālkodeksa 235. panta 2. punkta 2. apakšpunktu, 25. panta 2. punktu.

10 Kriminālkodeksa 235. pants ir formulēts šādi, turklāt piemērojamās teksta daļas ir izceltas:

“235. pants. Bērna nolaupīšana

(1) Ar brīvības atņemšanu līdz pieciem gadiem vai naudas sodu soda ikvienu, kas vecākiem, vienam vecākam, aizbildnim vai aprūpētājiem nolaupa vai aiztur

1. personu, kas nav sasniegusi astoņpadsmit gadu vecumu, pielietojot vardarbību, būtiska ļaunuma draudus vai viltu, vai

2. bērnu, ar kuru tam nav radniecības saišu.

(2) Ar to pašu sodu soda arī ikvienu, kas vecākiem, vienam vecākam, aizbildnim vai aprūpētājam

1. nolaupa bērnu, lai aizvestu uz ārvalstīm, vai

2. nelikumīgi aiztur bērnu ārvalstīs pēc tam, kad tas turp ir aizvests vai tas turp ir devies[.]

(3) 1. punkta 2. apakšpunktā un 2. punkta 1. apakšpunktā paredzētajos gadījumos mēģinājums ir sodāms.

(4) Brīvības atņemšanas sods no viena gada līdz desmit gadiem tiek piemērots gadījumā, ja izdarītājs

1. ar nodarījumu rada cietušajam nāves vai smaga veselības traucējuma vai būtiska kaitējuma fiziskajai vai garīgajai attīstībai draudus, vai

2. nodarījums tiek veikts pret atlīdzību vai ar nodomu gūt materiālu labumu sev vai trešai personai.

(5) Ja izdarītājs ar nodarījumu izraisa cietušā nāvi, brīvības atņemšanas soda apmērs ir vismaz trīs gadi. **[oriģ. 7. lpp.]**

(6) Mazāk smagos 4. punktā minēto nodarījumu gadījumos tiek piemērota brīvības atņemšana no sešiem mēnešiem līdz pieciem gadiem; mazāk smagos 5. punktā minēto nodarījumu gadījumos tiek piemērota brīvības atņemšana no viena gada līdz desmit gadiem.

(7) No 1. līdz 3. punktā minēto nodarījumu gadījumos vajāšana sakarā ar nepilngadīgo nolaupīšanu tiek veikta tikai tad, ja ir iesniegts pieteikums, ja vien kriminālvajāšanas iestāde, pamatojoties uz īpašu publisku interesi veikt kriminālvajāšanu, neuzskata, ka ir nepieciešama tās rīcība pēc savas ierosmes.”

11 Kopīgi veiktās darbības, kas paredz, ka dalība pārkāpumā ir savstarpēji attiecināma, ir reglamentētas Kriminālkodeksa 25. panta 2. punktā.

12 Kriminālkodeksa 25. pants ir formulēts šādi, turklāt piemērojamā teksta daļa ir izcelta:

“25. pants. Noziedzīga nodarījuma izdarītājs

(1) Ikviens, kas izdara noziedzīgu nodarījumu pats vai ar citas personas starpniecību, tiek sodīts kā noziedzīga nodarījuma izdarītājs.

Ja vairākas personas izdara noziedzīgu nodarījumu kopīgi, ikviena persona tiek sodīta kā noziedzīga nodarījuma izdarītājs (līdzizdarītājs).”

13 D. Par prejudiciālo jautājumu atbilstību

Kriminālkodeksa 235. pants nebūtu piemērojams tikai tādā gadījumā, ja Kriminālkodeksa 235. pants nav saderīgs ar Eiropas primārajiem un/vai sekundārajiem tiesību aktiem un tāpēc pēdējiem ir piemērošanas prioritāte. *Amtsgericht Heilbronn* uzskata, ka jāvēršas Eiropas Savienības Tiesā ar lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu prejudiciālā nolēmuma tiesvedības ietvaros saskaņā ar 267. panta 1. punkta a) un b) apakšpunktu, jo Eiropas tiesību interpretācija nosaka valsts (krimināltiesību) tiesību normu piemērojamību.

14 E. Paskaidrojumi par prejudiciālajiem jautājumiem

Tiesa uzskata, ka piemērojamā krimināltiesību norma nav saderīga it īpaši ar Eiropas Parlamenta un Padomes **[oriģ. 8. lpp.]** Direktīvu 2004/38/EK un tādēļ, ievērojot Eiropas tiesību pārākumu, nevar tikt piemērota. Direktīvā 2004/38/EK noteiktas Savienības pilsoņu un viņu ģimenes locekļu tiesības brīvi pārvietoties un uzturēties dalībvalstu teritorijā. Kā izriet no pamatojuma, personu brīva pārvietošanās ir viena no pamatbrīvībām, kas raksturīgas iekšējam tirgum, kurš aptver teritoriju bez iekšējām robežām un kurā brīvība tiek nodrošināta saskaņā ar Līguma nosacījumiem.

- 15 Divi šādi aspekti varētu liecināt par valsts krimināltiesību normas nesaderību ar Direktīvu 2004/38/EK:
- 16 1. Saskaņā ar Direktīvas 2004/38/EK 4. pantu visiem Savienības pilsoņiem ar derīgu personas apliecību vai pasi un viņu ģimenes locekļiem, kas nav nevienas dalībvalsts pilsoņi un kam ir derīga pase, ir tiesības izceļot no dalībvalsts teritorijas, lai ceļotu uz citu dalībvalsti.
- 17 Bērns AW kā Rumānijas valstspiederīgais un turklāt kā ZW un QN dēls, kuri abi ir Rumānijas valstspiederīgie, saskaņā ar 3. pantu, skatot to kopsakarā ar 2. pantu, ir iekļauts Direktīvā 2004/38/EK noteiktajā aizsardzībā.
- 18 Tādēļ saskaņā ar 4. pantu AW ir tiesības atstāt dalībvalsts teritoriju, proti, Vācijas Federatīvo Republiku, un sākt dzīvot kopā ar savu tēvu viņa izcelsmes valstī Rumānijā. Saskaņā ar pamatojuma 11. punktu, uz kā balstās minētās direktīvas pieņemšana, pamattiesības un individuālās tiesības uzturēties citā dalībvalstī Savienības pilsoņiem ir tieši piešķirtas saskaņā ar Līgumu un tām nebūtu jābūt atkarīgām no administratīvas procedūras. **[oriģ. 9. lpp.]**
- 19 235. panta valsts krimināltiesību normas piemērošana šai lietā nozīmīgajā variantā, kas ir 1. punkts, 2. punkta 2. daļa, nozīmētu, ka apsūdzētā ZW un/vai bērna tēvs QN savu dēlu AW (šī gadījuma apstākļos) varētu aizturēt no sava ārpusģimenes aprūpes sniedzēja, par ko nebūtu piemērojams sods, kamēr vien viņi neatstāj Vācijas Federatīvās Republikas teritoriju. Tomēr, tiklīdz viņi savu dēlu aizved uz citu Eiropas Savienības dalībvalsti un viņu no tās valsts nelikumīgi aiztur no ārpusģimenes aprūpes sniedzēja, pastāvētu noziedzīgā nodarījuma sastāvs, lai gan saskaņā ar Direktīvas 2004/38/EK 4. pantu gan viņiem, gan viņu dēlam ir tiesības izceļot no Eiropas Savienības dalībvalsts.
- 20 Tomēr ar 235. panta krimināltiesību normu var panākt vēl vairāk. Saskaņā ar 2. punkta 1. apakšpunktu ZW varētu saukt pie kriminālatbildības jau tad, ja viņa ar savu dēlu AW bez ārpusģimenes aprūpes sniedzēja, kas brīžiem ilgāku laiku nav sasniedzams, nepārprotamas piekrišanas dotos uz citas dalībvalsts teritoriju tikai apciemojuma vai brīvdienu nolūkā. Savukārt ceļojumi ar bērnu Vācijā ar krimināltiesību normu nebūtu aptverti.
- 21 Kriminālkodeksa 235. pantā paredzētās kriminālatbildības noteikšanas būtība ir tāda, ka bērns no citas kultūras nevar tikt atgriezts vai tas var tikt atgriezts tikai ar lielām grūtībām [...]. Tiesa uzskata, ka šie iemesli tieši Eiropas Savienībā nav

piemērojami, jo bērnus šeit saskaņā ar Briseles II a regulu [Regula (EK) Nr. 2201/2003] var atgriezt bez lielām grūtībām un turklāt ne no svešas kultūras. Regula kopumā nosaka pienākumu ES dalībvalstī pasludinātus uzraudzības un saskarsmes tiesību spriedumus atzīt un izpildīt citā ES dalībvalstī (21., 28. pants). **[oriģ. 10. lpp.]**

- 22 235. panta krimināltiesību norma ietekmē Savienības pilsoņu brīvu pārvietošanos tādējādi, ka, atņemot vecāku tiesības pār bērnu, netieši arī vecāki *de facto* zaudē savas tiesības uz brīvu pārvietošanos, ciktāl viņi nevēlas zaudēt Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijā 8. pantā viņiem paredzētās saskarsmes tiesības (tiesības uz privātās un ģimenes dzīves neaizskaramību) ar savu bērnu. Tiesa uzskata, ka papildu administratīvie izdevumi, kas, iespējams, var rasties, ja bērni tiek atgriezti no Savienības teritorijas (izpildes procedūras veikšana citā Eiropas Savienības dalībvalstī), nav tik būtiski, lai attaisnotu iejaukšanos pārvietošanās brīvībā. Tādējādi noteiktos apstākļos var būt daudz vienkāršāk oficiāli deklarētu bērnu, proti, AW atrašanās vieta pie sava tēva šajā gadījumā ir pat zināma, atgriezt no citas Savienības dalībvalsts, nekā bērnu, kas ar vienu no vecākiem slēpjas Vācijas Federatīvās Republikas teritorijā, vispirms atrast. (Iespējami) papildu administratīvie izdevumi nekādā gadījumā neattaisno atšķirīgo attieksmi saistībā ar bērna nelikumīgu aizturēšanu Vācijas Federatīvās Republikas teritorijā, no vienas puses, un Eiropas Savienības teritorijā, no otras puses, tādējādi, ka [...] tikai otrā rīcība būtu sodāma kā noziedzīgs nodarījums.
- 23 Kamēr Vācijas bērna Vācijas vecāki savā raksturīgajā (sociālajā un ģeogrāfiskajā) telpā var nesodīti pārvietoties un brīvi izvēlēties savu dzīvesvietu, Rumānijā dzimuša Rumānijas bērna Rumānijas vecākus var saukt pie kriminālatbildības, ja viņi ar bērnu pārceltos uz Rumāniju un izvēlētos dzīvot savā izcelsmes valstī. Iemesli šādai diferencēšanai, ņemot vērā iespēju Eiropas Savienības robežās jebkurā laikā atgriezt bērnu, nav skaidri. Turklāt šajā gadījumā jāpiebilst, ka līdz šim brīdim, šķiet, tūlītēja atgriešana nav uzskatīta **[oriģ. 11. lpp.]** par nepieciešamu un ka jebkurā gadījumā tikai telefoniska saziņa starp ārpusģimenes aprūpes sniedzēju un AW ir tāpat iespējama arī Savienības dalībvalstī Rumānijā.
- 24 Tāpēc Savienības pilsoņu pārvietošanās brīvības aizskārums, kas paredzēts ar Kriminālkodeksa 235. panta krimināltiesību normu, nebūtu attaisnojams.
- 25 2. Saskaņā ar Direktīvas 2004/38 24. panta 1. punktu, kurā tiek paredzēta vienlīdzīga attieksme, pret visiem Savienības pilsoņiem, kas, pamatojoties uz šo direktīvu, uzturas uzņēmējā dalībvalstī, ir attieksme, kas līdzvērtīga tai, kāda ir pret minētās dalībvalsts valstspiederīgajiem atbilstīgi Līguma darbības jomai. Priekšrocības, ko sniedz šīs tiesības, attiecinā arī uz ģimenes locekļiem, kas nav nevienas dalībvalsts pilsoņi un kam ir uzturēšanās vai pastāvīgas uzturēšanās tiesības.
- 26 Šis vienlīdzīgas attieksmes princips, pamatojoties uz vispārinošo tiesību normu, arī varētu būt pārkapts, kā to precīzi atspoguļo šis piemērs: Ja Vācijas valstspiederīgā tādā situācijā, kāda tā ir apsūdzētajai ZW, būtu iesaistījusies, lai

kopīgais bērns pārceļas atpakaļ uz savu (proti, attiecīgi Vācijas) dzimto reģionu pie tēva, kurš tur vēl vai atkal dzīvo, viņa arī tad nebūtu krimināli sodāma, ja šī jaunā dzīvesvieta būtu tūkstoš kilometru attālumā no pašreizējās dzīvesvietas citā federālajā zemē. Turpretī Savienības pilsonim tas savukārt ir noziedzīgs nodarījums saskaņā ar 235. pantu, ja viņš savu bērnu šādos pat apstākļos aizved uz savu izcelsmes valsti, kas parasti ir cita Eiropas Savienības dalībvalsts. Par diskrimināciju, kas skar Savienības pilsoni, it īpaši liecina tas, ka to (pašreizējos apstākļos) var saukt pie kriminālatbildības jau tad, ja viņš savu bērnu uz ilgāku laiku aizved, piemēram, tikai dažus kilometrus [**oriģ. 12. lpp.**] no Kēlas [*Kehl*] pār vairs neredzamo Vācijas–Francijas robežu uz savu mājvietu Strasbūru, kamēr Vācijas tēvu nevarētu saukt pie kriminālatbildības, ja viņš savu bērnu uz ilgāku laiku aizved uz simtreiz tālāk esošo mājvietu (Vācijā).

- 27 Krimināltiesību norma, kas sīkāk nediferencē, rezultātā Savienības pilsoni pielīdzina nevis dalībvalsts valstspiederīgajam, bet gan drīzāk jebkuras trešās valsts valstspiederīgajam, kas atrodas otrā pasaules malā un ar kuru nepastāv nekādas attiecības starptautiskās juridiskās palīdzības jomā.
- 28 Tāpēc Tiesa lūdz Eiropas Savienības Tiesu norādīt, vai ar Vācijas Kriminālkodeksa 235. panta noteikumiem, kas nediferencē starp Eiropas Savienības un trešo valstu teritoriju, netiek pārkāpti Eiropas primārie un/vai sekundārie tiesību akti.
- 29 Tiesa arī lūdz norādīt, vai šā pārkāpuma sekas ir valsts krimināltiesību normas nepiemērojamība.

No šiem abiem jautājumiem ir atkarīgs šī kriminālprocesa iznākums, tā kā saskaņā ar 235. panta 1. punktu it īpaši nedrīkstētu pastāvēt kriminālatbildība, kā rezultātā ZW būtu jāattaisno 235. panta 2. punkta nepiemērojamības gadījumā.

[..]